

4. etapa – Cestou necestou

Na nějakou chvíli se v místnosti rozhostilo ticho. Celá Zatopená jeskyně zírala na Mičichavu a ten zase svými očima neustále přejížděl z jednoho na druhého. V tom se ozvalo zaklepaní na dveře.

„Vstupte,“ řekl náčelník.

Ve dveřích se objevili dva muži středního vzrůstu s kopím v rukách. Vlasy jim oběma spadaly na ramena a byli oblečeni v úplně stejných šatech – hnědé kazajce a stejnobarevných dlouhých kalhotách. „Náčelníku, zapečetění východu bylo dokončeno. Stejně tak průzkum města. Jaké jsou další rozkazy?“

„Á, výborně,“ řekl Mičichava a vstal, „pojdte prosím všichni za mnou.“

Neznali sice žádný důvod, proč by měli někoho poslouchat, ale z Mičichavy sálala jakási přirozená důvěryhodnost, takže jej opět bez námitek a dotazů následovali.

Náčelník šel vepředu se dvěma muži a rozmlouval s nimi. „Dovedte Kitacha, aby...“ zbytek věty už Mičichava šeptal, takže jej Zatopená jeskyně neslyšela.

Po chvíli došli opět na náměstíčko před onou obrovskou budovou, kde byli všichni Dauláci ještě před několika hodinami uvězněni. Zahnuli doprava, jeden z mužů se od nich odloučil a pokračovali rovně ulicí. V této části zástavby byly domy znatelně větší a některé byly dokonce vyzdobeny kresbami či plastikami. Když došli do půlky ulice, Mičichava zatočil ke dveřím jednoho domu. Kluci a holky jej následovali, a když přišli blíž, všimli si podivné velké šelmy s mnoha končetinami, která byla vyobrazena na domě nad vchodovými dveřmi. „Nyní vás zvu k sobě domů, dokud se nedomluvíme, co dál. Pokud samozřejmě nejste proti,“ nabídl jim Mičichava a pokynul rukou směrem k napůl otevřeným dveřím do svého domu.

Jeden po druhém kolem něj prošli a vešli do dveří. „Co jiného nám taky zbývá,“ utrousil rádoby potichu Michal, když kolem Mičichavy procházel.

Jakmile byli všichni ve vstupní hale, Mičichava za nimi zabouchl dveře, předběhl je a vešel do dalších dveří naproti těm vstupním. Ozval se tlumený hovor a pak jen zavolání: „Pojďte dál.“

Hrabal strčil do dveří a jako první vešel do prostorného obývacího pokoje, zřejmě spojeného s jídelnou. Na první pohled jej zaujala obrovská prosklená strana pokoje a hrnul se k ní. Mezitím se do místnosti dostali všichni, jako poslední vešel muž s kopím.

Odkudsi z druhého konce místnosti přišel Mičichava s nějakou ženou po svém boku. „Tohle je moje žena Satofa. A tohle jsou na čas naši hosté,“ představil je náčelník a usmíval se.

Žena s dlouhými modrými vlasy, staženými chlupatou gumičkou, oděná do slušivé sukně z kůže a tmavě flekaté haleny, sešněrované u krku provázkem, vykročila vstříc a natáhla ruku. Postupně podala Anetě, Nikol, Michalovi, Ríšovi a Hrabalovi ruku s dlouhými, úhledně zastřiženými modrými nehty a pozdravila je: „Ráda vás poznávám, dáte si něco k pití?“

„Nó, tak já nevím,“ řekl Hrabal.

„Tak já vám nabídnu naši specialitu, horký ašalut, může být?“ řekla Satofa a stále se usmívala. Nikdo nic neříkal, takže se otočila a odcházela zpět do vedlejší místnosti.

Mičichava seděl v křesle v rohu místnosti a pokuřoval dýmku, která vypouštěla do vzduchu chomáče nazelenalého dýmu. „Kluci, pojdte sem,“ sykl na Ríšu a Michala Hrabal, který stál u obrovského okna.

Když k němu přistoupili, bylo jim hned jasné, co jej upoutalo. Výhled z okna byl doslova fascinující. Hned pod nimi se rozkládalo rozsáhlé údolí či spíše kráter s neotesanými hranami mrakolitu, který čněl ze země, jako by si právě před několika okamžiky proklestil cestu na povrch.

Namodralé světlo, přicházející odněkud shora, se o jeho hrany podivně třískalo a vytvářelo mlhavé obrazce nejrůznějších tvarů. „To je nádhera,“ řekla Nikol, která také přistoupila k oknu.

„Ano, to je jedna z výsad domu náčelníka – výhled na Mračí údolí,“ ozval se Mičichava ze svého křesla.

„Je to opravdu nádhera,“ vydechla Aneta.

„Prosím, posadte se, tady jsou vaše nápoje,“ řekla Satofa, která se právě vrátila a pokládala na stůl hrnečky.

Všichni se posadili okolo něj a nahlédli do svého šálku. Bylo v nich cosi tmavě zeleného a dosti hustého. „Nebojte se, je to jen ašalut. Vyrábíme ho z plodiny granátníku lisováním. Je výborný a navíc prospívá vitalitě.“

Nikol se napila jako první a hlasitě mlaskla. Ostatní už se pak nenechali zahanbit a také si lokli. Zjistili, že nápoj má opravdu skvělou nasládlou chuť a cítili, jak jim po vypití horko prostupuje tělem.

„Takže, proč jsem vás sem vlastně pozval,“ chopil se opět slova náčelník Mičichava a odložil dýmku. Jeho žena se posadila také ke stolu a poslouchala.

„Je třeba vyřešit otázku, co s vámi zde bude. Asi je vám jasné, že v minulosti jsme nikdy nebyli v podobné situaci, takže...“ na chvíli se odmlčel.

„Je to hlavně na vás. Pokud budete schopni začlenit se do našeho světa, nebude asi problém vám zde najít místo a přijmout vás,“ pokračoval.

„Moment. Nějak vás asi nechápu. My se samozřejmě ihned vrátíme zpátky domů,“ řekl Michal.

Mičichava se pousmál trochu jako by mluvil s malým dítětem, které vlastně nic nechápe. „To chápu, ale jak už jsem vám jednou říkal, dostat se zpátky na zem je v podstatě nemožné. Budete tady muset zůstat. Vchod po vědcích je zavalený a teď už i zapečetěný a použít starý vchod nepřipadá v úvahu. Je mi to líto.“

Z výrazu Mičichavovy tváře se dalo vyčíst, že mu to asi opravdu líto je. Říša se ale vyšvihl ze židle, až ji převrátil. „No to né, my tady teda nezůstaneme!“

Ostatní sice nic neřekli, ale z jejich výrazů bylo jasné, že zastávají úplně stejný názor.

Mičichava se v křesle zavrtěl a kradmým pohledem zabloudil ke své ženě. „To je mi jasné, že zde nechcete zůstat, ovšem není šance se dostat nahoru,“ řekl.

„Je tady přece východ, kterým tady váš kmen kdysi přišel, ne? Použijeme ten!“ vykřikl Michal.

„To je sice pravda, ale ten je v podstatě nepoužitelný. Máme jen kusé informace o tom, kde přesně se nachází a nemohu vás tam pustit,“ odpověděl náčelník a prohrábl si vousy.

„My ho najdeme, pusťte nás tam,“ řekl Michal.

„Prosím,“ dodala Aneta.

Mičichava se na okamžik zamyslel. „No, jistá šance by tady byla, ale nezáleží to jen na mně. Teď vám nejsem schopen nic slíbit.“

Kluci a holky ze Zatopené jeskyně se na sebe podívali. Než ale stačili cokoli říct, Mičichava rázně vstal a přikročil ke stolu. „Než se všechno vyřeší, ubytuji vás ve vedlejším domě, který prozatím můžete považovat za svůj. Pokud nejste proti, následujte mě,“ řekl, otočil se a nedal jim šanci protestovat.

Vyšel ven před dům, kde stál nějaký další Daulák. „Náčelníku, jsem zde,“ řekl muž s krátkými vlasy a hladce oholenými tvářemi. Přitom koutkem oka šilhal po pěti návštěvnících.

„Výborně. Vyřídil ti Siman tvůj úkol?“ zeptal se Mičichava.

„Zajisté, všechno je jasné,“ odpověděl mladík.

„Dobrá. Tak pojdte,“ pokynul směrem k Zatopené jeskyni a popošel k vedlejšímu domu, o něco méně honosnému než ten jeho. „Tady si udělejte pohodlí a Kitacha,“ ukázal na mladíka po své levici, „vám bude k dispozici.“

Kitacha už se jal otvírat dveře a uvedl kluky a holky dovnitř. Dům se skládal ze dvou místností – jedné větší a jedné malé a pravděpodobně měl ještě jedno nadpodlaží. Kitacha si zalezl do malé místnosti a Zatopené jeskyni přenechal tu velkou s tím, že pokud budou něco potřebovat, mají se ozvat.

„Já bych hned měl jeden dotaz, můžu?“ řekl Hrabal a zvedl přitom mírně ruku, jako by se hlásil.

„Jistě,“ odpověděl Kitacha, „ptej se.“

„Jsme tady už tak dlouho, a ještě se neseťmělo. To tady den trvá tak dlouho?“

„Ach, jistě. Den v naší říši netrvá tak dlouho, akorát se v noci nikdy neseťmí. Je to zařízeno zásobníkem světla, který světlo, které je přiváděno sem dolů složitým systémem z povrchu země, částečně zachytává, a když už nahoře slunce nesvítí, začne jej vypouštět. Je tak dosaženo větší nezávislosti, i když je pravdou, že kdyby slunce na zemi přestalo svítit úplně, světlo v našem zásobníku by nevydrželo dlouho.“

„Ehm, aha,“ vypustil ze sebe Hrabal a vypadal, že toho moc nepochytil.

„Nevím teda jak vy, ale já už jsem z toho všeho docela unavená, nelehne si na chvíli?“ řekla Nikol a zašilhala okem po postelích u zdi.

„Souhlas,“ zaznělo několik hlasů a všichni si šli zdřímnout.

Když se dalšího dne vzbudili, vše vypadalo, jako by uběhlo jen několik vteřin. „Žijete?“ zeptal se hlasitě Hrabal a vyšvihl se z postele.

„To kdybych mohl s určitostí říct...“ odvětil Ríša.

„Co teď?“ položila Nikol napůl řečnickou otázku.

„To kdybych mohl s určitostí říct...“ zavtipkoval Hrabal.

Všichni se pousmáli, ale starosti jim z tváří nezmizely. „Půjdeme se podívat do města, docela by mě zajímalo, co tady ti lidé vlastně dělají,“ řekl Michal a všichni zdá se, souhlasili.

Vyšli ven z domu a vydali se ulicí směrem k náměstíčku. Po chvíli začali potkávat lidi. Buď někam mířili, nebo se spolu bavili na ulici. Každý, kolem koho prošli, je vždy nějakou chvíli pozoroval a zřejmě se snažil utvořit si na ně názor. „Hele, co říkáte na toho náčelníka?“ nadhodil téma diskuze Ríša.

„Přijde mi docela chytřej,“ řekla Nikol a pozorovala přitom malou holčičku s modrými vlasy, spletenými do několika culíků, jak si hraje nedaleko za zápražím s podivnými předměty.

„Já jsem z toho náčelníka hrozně nervózní. Nikdy nevím, jak mám mluvit s někým, kdo má nějaké postavení. Aby se třeba neurazil,“ šeptala Michalovi Aneta.

„Co si tam vy dva šuškáte?“ nachytil ji Hrabal a šibalsky se usmíval.

„Ale, jen říkám, že mu úplně nevěřím. Vypadá sice, že tady má všechno pevně v rukou, ale nevím, nevím.“

„Pojďte, zabočíme tady,“ řekl náhle Michal a zatáhl všechny do postranní uličky mezi dvěma domy.

„Co je? Vždyť jsme chtěli jít na náměstí, ne?“ protestoval Ríša a nechápavě na Michala zíral.

„Zřejmě ani náčelník nevěří nám, nechal nás totiž špehovat. Počkejte, za chvíli se tady objeví ten Kitocha nebo jak se jmenuje, uvidíte,“ odpověděl Michal a nespustil přitom oči z hlavní ulice, odkud sem zabočili.

„Myslíš Kitachu? To snad...“ Nikol už to nedořekla, protože se v příštím okamžiku opravdu v ústí ulice objevil Kitacha s oštěpem na zádech a měl vykročeno rovnou k nim. Asi po vteřině si jich všiml a nepatrně se zarazil. Když si uvědomil, že couvnout už nemůže, pokračoval v chůzi a pomalu je všechny minul. Přitom jen pronesl: „Zdravíčko.“

„To snad není možné,“ ulevil si jako první Hrabal, když byl Kitacha z doslechu. „On nás opravdu sledoval. Určitě na pokyn Mičichavy. To jsme si teda nezasloužili.“

„Pojďte, jdeme dál. A ty nemluv tak nahlas, Hrabale,“ řekl zase Michal a vykročil zpět do hlavní ulice.

Cestou na náměstí na sebe už nepromluvili. Každého z nich svíral ten podivný pocit. Považují je zde snad za vetřelce, že je náčelník nechal sledovat?

Míjeli jeden modrý dům za druhým a občas i za oknem nějakou maminku, která si zpívala u vaření. Bylo mnohem příjemnější procházet ulicí, která žila, než tou stejnou, která byla ještě před několika dny liduprázdná.

Došli na náměstí s velkou kruhovitou stavbou a zjistili, že je plné Dauláků. Když se začali prodírat jejich zástupy, zaslechli, že o něčem živelně roklují. V zástupech se daly rozeznat jednotlivé skupinky přátel či známých, kteří si vyměňovali názory a každou chvíli někdo z nich ukázal prstem na dominantu náměstí, onu obrovskou stavbu.

Zatopená jeskyně k ní nyní také mířila. Po cestě zaslechli útržek jednoho rozhovoru. Plešatý muž s košilí říkal: „Jsem zvědavý, co nakonec vymyslí. Jsou tam už pěkně dlouho.“ Druhý, o něco menší muž, mu na to odpovídal: „Sázím, že Gagan něco vymyslí. Ten má vždycky po ruce nějaké řešení.“

Když se kluci a holky dostali na okraj všech roklujících skupin, až ke schůdkám, po kterých před nedávnem vybíhali nahoru, objevit celý tento svět. Zastavili se. „Co tady všichni dělají?“ šeptal Říša.

„Nevím, ale navrhuju tady počkat. Vypadá to zajímavě,“ řekl Hrabal, který se neustále rozhlížel kolem sebe a snažil se zachytit co nejvíce z hovorů kolem stojících Dauláků.

„Hm, tak můžeme,“ řekla nepřítomně Aneta, která se právě otočila ke schodišti. Ze dveří zrovna vyrazil muž s mírně rozcuchanými vlasy a dal se do běhu. Sbíhal po schodišti a měl v úmyslu protáhnout se mezi nimi a pokračovat v cestě dál skrz zástupy, všiml si jich ale a prudce zabrzdil. „Áno, právě vás teď hledám. Mám vás přivést na zasedání Rady starších. Pojďte se mnou,“ řekl jim muž a otočil se na podpatku.

Zatopená jeskyně šla za ním, ale neušlo jí, jakým tónem tady s nimi všichni jednájí. Když stoupali po schůdkách vzhůru, v davu dole to zašumělo. Když se Říša otočil, spatřil spoustu prstů, které na ně ukazovaly.

Prošli dveřmi a vešli do vstupní síně. Ta už nevypadala tak, jako při jejich předchozí návštěvě. Stoly po jejím obvodu byly vyklizeny. Neznámý muž je vedl po schodech vzhůru do obrovského sálu. Na jeho spodní plošině stál stůl, u kterého seděli tři lidé, a naproti nim sedělo asi dvacet lidí v sedadlech publika v nejnižších řadách.

Muž začal neslyšně sestupovat po schodech dolů a Zatopená jeskyně jej následovala. Když už byli na dolní hraně schodiště, bylo jim pokynem ruky naznačeno, že mají zůstat stát. Sám přistoupil ke stolu, stojícímu na jevišti, a pošeptal něco muži, sedícímu na kraji. Ten přikývl a naklonil se k druhému, sedícímu uprostřed. Zatopená jeskyně si až nyní všimla, že je to Mičichava.

„Tak abychom přešli ke konkrétnímu řešení problému. Naši hosté už dorazili,“ promluvil Mičichava znělým hlasem k mužům před ním. Ti otočili hlavy směrem k pětici u schodiště.

„Vítám vás, přátelé. Asi víte, že zde na zasedání Rady starších právě projednáváme vaše další setrvání či nesetrvání zde, v Argale. Pojďte prosím blíže,“ promluvil k nim náčelník.

Zatopená jeskyně v čele s Michalem přešla až ke stolu. „Tlumočil jsem Radě vaše odhodlání vydat se na cestu zpět na povrch země. Nerozmysleli jste se?“ pokračoval.

„Ne, vydáme se na cestu domů za každou cenu,“ řekl Michal.

„Vy o tom ale nerozhodujete. My vás na tuto cestu nemůžeme pustit, představuje pro nás ochranu našeho světa před tím nahoře,“ promluvil jeden muž z hlediště.

„To je právě předmětem našeho jednání zde. Abychom ale mohli vydat rozhodnutí, potřebujeme ještě znát několik faktů. Především se jedná o válečný konflikt, který naše rodná země zahájila s Brity v době, kdy jsme zemi opustili. Máte informace o tom, jak se vyvíjí?“

„Žádná válka už není, klidně se můžete nahoru vrátit. Byli jsme tam a všude vládne klid a mír,“ odpověděl Michal.

V hledišti mezi muži to zašumělo. Nakláněli se jeden k druhému a cosi si šeptali. „Uklidněte se, prosím. Já sám tomuto tvrzení věřím a zastávám tento názor dávno před příchodem našich přátel. Doporučuji vám tedy hlasovat ve prospěch cesty ve smyslu, o jakém jsme se zde bavili celý den. Zbývá už tedy poslední věc. Musím vás upozornit, že cesta zpět k východu na povrch je protkaná nesčetnými nástrahami a pastmi, které zde nastražili naši předkové, když východ zapečetili. Nevíme sice úplně přesně, o co se jedná, ale musím vás upozornit, že tuto cestu nemusíte přežít. Přijímáte toto riziko a i přesto se chcete na zmíněnou cestu vydat?“

Michal na moment zaváhal a otočil se k ostatním. Nemohl přeci rozhodnout o takovéto věci bez jejich názoru. Všichni přikýkli, takže Michal odpověděl: „Ano, i přesto chceme jít.“

„Dobrá. Pokud nikdo z přítomných nemá žádný další dotaz, přistoupíme k hlasování o povolení cesty k východu z Argaly,“ řekl Mičichava a přelétl pohledem po všech sedících.

Nikdo nepromluvil, takže Mičichava pokračoval. „Kdo je pro povolení zmíněné cesty k zapečetěnému východu z říše?“

Ruku sám zvedl, napodobili jej dva muži sedící vedle něj a v hledišti dalších mnoho rukou. „A kdo je proti tomuto povolení?“

Zvedl se zbytek rukou, kterých ale viditelně bylo méně. „Děkuji. Povolení bylo tedy schváleno. Poprosím Kitachu, aby ihned vyslal zprávu, že se za několik minut bude na náměstí konat můj projev. Je potřeba seznámit obyvatele s naším usnesením,“ domluvil Mičichava.

Členové Rady starších se začali pomalu zvedat a opouštět sál. Mičichava se zvedl také a přistoupil k Zatopené jeskyni. „Pojďte, musím nahoře promluvit k lidem,“ řekl a šel s nimi po boku směrem ven z budovy. „Tak jste doufám spokojeni. Můžete se vydat domů, samotné vás ale nepustím,“ promlouval a usmíval se přitom.

Vyšel ze dveří na schodiště a tam se zastavil. Zatopenou jeskyni nechal nastoupit vedle sebe. Náměstí bylo ještě více zaplněné než před půl hodinou. Když si přítomní všimli Mičichavovy přítomnosti, ihned utichli. Ten se opět usmál a mohutným hlasem promluvil: „Milí přátelé, Rada starších konečně dospěla k rozhodnutí ve věci nedávných událostí. Bylo rozhodnuto, že místo narušení naší říše bude neustále nepřetržitě hlídáno.“ Ozvaly se jásavé hlasy.

„Ano, ano. A druhá zásadní věc. Rozhodli jsme se vyslat výpravu na zemský povrch, jejímž jádrem budou naši zachránci,“ ukázal na Zatopenou jeskyni a opět se ozvalo jásání, „a budu je doprovázet i já. Zároveň dávám každému muži z vás možnost se této výpravě také zúčastnit. Nastal čas zjistit, zda neexistuje možnost přesídlení zpět na zem. Upozorňuji vás ale zároveň, že při cestě nebezpečným terénem můžete také přijít o život.“

Mičichava domluvil a otočil se k Zatopené jeskyni. „Vy nyní běžte do domu a počkejte tam. Nechám vám tam donést věci na cestu.“

Pak se odvrátil a odešel někam do davu.

Zatopená jeskyně stála na místě ještě několik vteřin. Náměstí se začalo vyprazdňovat, dav ale stále hlučel. „Tý jo,“ vypravil ze sebe Ríša.

„Jo, jdeme domů,“ řekl Michal a mírně se pousmál.

„A Mičichava jde s námi, to se divím,“ řekla Aneta.

Společně se vrátili do přiděleného domu a čekali. Čas ubíhal neskutečně pomalu. Když už Hrabal samou nudou začal vymýšlet blbosti, ozvalo se zaklepání na dveře. „Dále,“ křikl Ríša, který byl dveřím nejbližší.

Dovnitř vešel Mičichava a za ním další dva muži s plnými náručemi věcí. „Takže, zde jsem narychlo shromáždil potřebné věci na cestu pro každého z vás, ty si prosím sbalte. Přihlásilo se dalších deset mužů, kteří s námi vyrazí na cestu a to hned za několik hodin. Ti budou mít také na starosti přepravu zásob potravin. Předpokládám, že cesta nám zabere nejvýše dva týdny. Připravte se na cestu, až budeme připraveni vyrazit, pošlu sem pro vás někoho. Jo, a ještě jedna věc, kterou jsem vám neřekl,“ udělal menší pauzu, „Náš kmen vlastní mapu cesty k východu. Tu budeme mít k dispozici. Ovšem tato mapa postrádá legendu, proto nevím, co přesně nás na cestě čeká. Až vyrazíme, ukážu vám ji.“

Nikdo nestačil ani nic říct a Mičichava už byl zase pryč a zanechal za sebou jen hromadu věcí na zemi. Obsahovala i pět vázaných batohů, do kterých si kluci a holky začali balit deky, kusy provazu a další vybavení.

„Na to, jaké s tím byly cavyky, to teď jde všechno nějak moc rychle, mi přijde,“ řekl při balení Ríša.

„Hm, to jo. Ale buďme rádi, už se docela těším domů. Ty prázdniny jsme si asi trochu protáhli, co?“

O několik hodin později se v domě objevil opět Kitacha. „Zdravím, jsme připraveni na cestu. Následujte mě a vezměte si všechny své věci.“

Odešli opět na náměstí, v jehož středu stála skupina jedenácti mužů s obrovskými ranci na zádech. Předsedal jim Mičichava, který sám měl o něco menší batoh na svých bedrech. Všichni se zrovna loučili se svými blízkými, kteří je obklopovali. V pozdálí stálo ještě mnoho dalších Dauláků, kteří byli zvědaví a okukovali celou situaci. Někteří dokonce přišli až k Mičichavovi a popřáli celé výpravě mnoho štěstí.

Když dorazila Zatopená jeskyně, Mičichava vydal povel k odchodu. Rodiny všech odvážných si se svými muži vyměnily poslední polibky, doteky a slova a začaly ronit slzy. Hrabal si v této srdcervoucí chvíli všiml, že i ty měly jemně namodralý nádech.

Vydali se pryč z náměstí, kde je ještě stále doprovázeli obyvatelé a mávali jim. Vydali se opačným směrem od středu města. Všechny, dokonce i Zatopenou jeskyni jímalala nostalgie. Bez ohledu na krátký čas, který v této říši a s jejími obyvateli strávili, líbilo se jim tu. Už ale byli na cestě domů.